

ISABELLE PATEER

EEN NEDERLANDSE IN BRUSSEL

Na de middelbare school in Nederland kwam Isabelle Pateer in Gent terecht, waar ze twee jaar beeldende kunst heeft gevolgd. In de middelbare school had ze reeds tekenen in het vakkenpakket en was dus al creatief bezig. Ondanks dat fotografie in Gent niet in het pakket zat was ze wel al met fotografie bezig. Een bevriende klasgenoot had een middenformaat camera en na de lessen gingen ze er dan samen op uit. Het experimenteren wakkerde de nieuwsgierigheid nog aan en bovendien leek het haar dat ze daar in de toekomst iets mee kon doen. Fotografie trok haar gewoon enorm aan en ze wilde er graag meer van weten. Na het informeren waar er studierichtingen liepen, viel de keuze op St. Lukas in Brussel omdat de opleiding ook theoretisch degelijk onderbouwd is. Naast de puur praktische kant wordt ook opleiding gegeven in theorie over het fotografisch beeld, kunstgeschiedenis, psychologie, een brede waaier van invalshoeken die de kennis over naar beelden kijken verrijken. Wat zie je in een beeld? Wat vertelt een beeld? Zo kwam Isabelle in 1999 in Brussel terecht, nu 10 jaar geleden.

Is fotografie kunst?

Er zijn nog altijd mensen die pertinent de artistieke kant in twijfel trekken en fotografie eerder beschouwen als 'beeldverslag' met de evidente link naar media, journalistiek, publiciteit...

Fotografie strekt zich uit over een breed gebied en kan zowel commercieel, journalistiek als artistiek worden ingezet. Persoonlijk ben ik vanuit St. Lukas Brussel opgeleid binnen een artistiek kader waarbinnen je werd gestimuleerd om na te denken over een beeld en er waarde werd gehecht aan de meerwaarde die je als fotograaf kunt geven door je onderwerp een persoonlijke benadering te geven en het louter registeren te overtreffen. Het nadenken over wat je in beeld wil brengen? Wat is je statement? Pas in tweede instantie: hoe ga je dat technisch in beeld brengen? Welke technieken ga je hierbij hanteren? Een technische opleiding wordt toch meer als een beroepsopleiding gezien, in die zin dat je bijvoorbeeld leert hoe je een portret in studio maakt en welke standaard technieken daarbij komen kijken, hoe je werkt

in een studio. Of er wordt gefocust op reclame-fotografie. Er wordt meer gewerkt rond de verschillende klassieke genres en technieken binnen de fotografie. In St. Lukas ben je vrij om die technieken op een persoonlijke manier te hanteren, wat niet meteen hetzelfde is als wat er als standaard aanvaard wordt of als een goede foto wordt beschouwd. Wat is goed? Een beeld is goed vanuit een technisch oogpunt als het scherp is, als het technisch OK is. Als je een beeld vanuit artistieke hoek bekijkt kan een onscherpe foto geslaagd zijn omdat het iets losmaakt en omdat de techniek in functie staat van het idee dat de foto over wil brengen. Je hebt daar twee heel verschillende benaderingen. Volgens mij kan fotografie zeker een hele creatieve en artistieke kant hebben en meer zijn dan een directe afspiegeling van de werkelijkheid.

Als we naar je werk kijken is het duidelijk dat sociale fotografie jou ligt.

Vanwaar die interesse en de feeling die toch belangrijk is bij het maken van zulke beelden?

De realiteit is een mooi en rijk gegeven om je op te baseren. Toen ik nog studeerde deed ik ook heel graag reportagefotografie. Ik ben hier in Brussel op markten gaan fotograferen en heb zowel in België, Nederland als Oekraïne foto's gemaakt van fabrieksarbeiders. Aspecten uit het dagelijks leven en als fotografe daarvan getuige te mogen zijn en aftasten om dichterbij te komen, om geaccepteerd te worden, boeien me. Mijn benadering is, vooral binnen mijn persoonlijk werk, wel geëvolueerd de laatste jaren. Een van mijn huidige projecten, getiteld 'Unsettled' gaat de gevolgen na van de havenuitbreiding voor Doel. Waar ik in het begin louter met mijn camera vastlegde, merk ik nu dat ik er steeds meer een eigen visie in wil verwerken en conceptueler te werk ga. Doel – een dorp dat moet verdwijnen omwille van economische

belangen – is natuurlijk nog wel het startpunt, maar ik geef er een eigen benadering aan. Ik probeer niet meer zozeer op een journalistieke manier zo duidelijk mogelijk een beeld te geven van het dorp en wat er zich afspeelt, maar verbeeld het op een persoonlijke en metaforische manier. Ik maak portretten van jongeren die als metaforen refereren naar de toekomst en plaats die tegenover lege interieurs, straatbeelden en landschappen uit Doel. Zo heb je enerzijds het desolate, hetgeen verdwijnt, de verlaten huizen, en daarnaast heb je die jongeren die het idee van toekomst oproepen, wat in contrast staat met die landschappen die vooral het verval tonen. Ik ga nu een stap verder dan het louter registreren van in het begin. Die stap verder maakt het interessant omdat ik een eigen benadering kan meegeven.

De reacties bij het bekijken van de fotoreportage die je voor ons hebt gemaakt in een aantal voorzieningen van de gezondheids- en welzijnsector tonen aan dat mooie beelden tegelijkertijd confronterend kunnen zijn. Je hebt beelden gemaakt bij zieke mensen, ouderen, mensen met een handicap. Jij hebt als fotograaf rechtstreeks contact met de mensen. Hoe ervaar je dat? Ik kan me voorstellen dat het een heel andere aanpak vraagt dan pakweg puur commerciële foto's, of familiefoto's.

Ja, de aanpak is anders. Allereerst al omdat je in een omgeving komt waar de onderwerpen gevoeliger liggen en deze mensen niet altijd op foto's zitten te wachten. De acceptatie is dus niet vanzelfsprekend. Het was meegenomen dat ik die reportage kon doen via de mensen die in die voorzieningen werken; zij openen al een deur voor je. Je loopt met hen mee, zij kennen de mensen en als zij jou introduceren zijn de mensen die je wil portretteren ook al sneller mee. Het is wel zo dat er een verschil kan zijn tussen het resultaat dat je op de foto ziet, en het beeld dat ik aantref als een deel van de realiteit binnen een grotere context. Als ik de beelden nu terugzie heeft dat soms meer het effect van een shock – als je het zo al mag noemen – dan het daar in de context van het ziekenhuis of het dagcentrum voor gehandicapten het geval was op het moment dat de foto genomen werd, doordat je de situatie in de foto isoleert en uit zijn context haalt. Ik kies als fotografe voor een bepaald beeld, kadreer het, kan kiezen voor lichtgebruik dat de dramatiek versterkt, bijvoorbeeld door aan de ene kant veel licht en aan de andere kant schaduw in beeld te hebben. Je manipuleert het niet echt, maar doordat je bepaalde technieken gebruikt beïnvloedt

dat de perceptie van de situatie in het beeld dat je uiteindelijk krijgt.

Los van deze fotografische factoren vond ik het belangrijk om de realiteit vast te leggen. Het was niet de bedoeling om de setting en de uitdrukking van de mensen zo te beïnvloeden dat je bijna op een commerciële manier foto's maakt van alleen tevreden of lachende bejaarden. Er zijn genoeg foto's van lachende mensen bij, als die mensen aan het lachen waren zijn zo ook zo in beeld gebracht.

En wat de aanpak betreft: je maakt eerst contact zodat er een soort van acceptatie is. Je begint niet meteen foto's te maken als je bij de mensen binnen stapt. Dat heeft niet zozeer met woorden te maken, je voelt dat aan, en dan kan je pas foto's nemen. Ik heb van heel weinig mensen een 'nee' gehad, dat ze niet gefotografeerd wilden worden. Het vraagt een inspanning om in die wereld te komen, en vanuit die optiek maakt het eigenlijk weinig verschil of je nu in een kinderdagverblijf foto's maakt of bij psychiatrische patiënten. Je moet de sfeer in jezelf opnemen en wat verwerken en van daaruit maak je foto's.

Az St. Maarten, Duffel

Caritas International. Opvang asielzoekers

't Zwart Goor, Merksplas

RVT Huize Monika. Present Caritas Vrijwilligerswerk

Az St. Maarten, Duffel

Ons Tehuis Brabant, Kampenhout, Jokakamp

De Hefboom, Heffen

Dagcentrum De Maretak, Duffel

't Zwart Goor, Merksplas

Kinderdagverblijf, Duffel

Ten Kerselare, Heist o/d Berg

Initiatief buitenschoolse opvang, Duffel

© Alle foto's: Isabelle Pateer/Otherweyes

De fotoreportage van Isabelle Pateer, in opdracht van Caritas Vlaanderen vzw, kwam tot stand dank zij de gastvrijheid van volgende voorzieningen van de vzw Emmaüs: AZ St. Maarten in Duffel, PZ Norbertus in Duffel, Dagcentrum De Maretak in Duffel, Kinderdagverblijf De Hummeltjes en Initiatief buitenschoolse opvang te Duffel, PZ Bethaniënhuis in Zoersel, Woon- en Zorghuis Ten Kerselare in Heist op den Berg, De Hefboom in Heffen, DVC 't Zwart Goor in Merksplas. Voor foto's van de Jokakampen konden we terecht in WZC St. Bernardus in Bertem en Ons Tehuis Brabant in Kampenhout, en via Present Caritas Vrijwilligerswerk in AZ St. Jan en RVT Huize Monika in Brussel. Caritas International zorgde voor de introductie in de opvanghuizen voor asielzoekers.

Van harte dank voor de faciliteiten die we kregen, voor het vriendelijk onthaal. Jullie gastvrijheid heeft deze fotoreportage mogelijk gemaakt.

Waar ligt volgens jou de grens tussen een beeld dat respectvol is, dat de intimiteit van de mensen niet schendt en een foto die mensen te kijk stelt of zelfs doelbewust genomen is om te shockeren?

Die grens is niet altijd even duidelijk. De perceptie van een bepaald beeld kan ook heel anders zijn voor de fotograaf die daar op dat bepaald ogenblik de foto maakt dan voor iemand die het beeld achteraf ziet. De context waarin het beeld verschijnt doet veel. Los daarvan blijft het heel persoonlijk. Bij bepaalde foto's zullen sommige mensen het gevoel hebben: voor mij kan dit, terwijl anderen vinden dat het niet kan. Ik kan als fotograaf de situatie niet als shockerend ervaren, en de aanloop naar de foto kan heel respectvol verlopen, terwijl iemand die achteraf het beeld ziet daar andere gevoelens bij hebben. Zelfs als de foto's in een heel gemoedelijke sfeer gemaakt werden en de mensen akkoord waren om in beeld te komen.

Ik ben voor deze reportage o.a. in een verzorgingstehuis geweest. Ze werkten daar met een soort tiltoestel om mensen op het toilet te zetten. Het was een van de eerste reportages, en de bejaardenhulpsters gingen een mevrouw met behulp van dat toestel op het toilet zetten. Toen had ik zelf wel zoiets van: kan ik dit wel doen? Het werd blijkbaar als 'normaal' ervaren dat het erbij hoorde en dat ik daar beelden van kon maken. Terwijl bij een volgende reportage bij mensen met een mentale handicap ze in eenzelfde situatie het heel normaal vonden dat de deur dicht ging. Het hangt erg af van de locatie, van hoe het op dat moment gebeurt, hoe de betrokkenen het zelf aanvoelen.

We zijn extreme beelden gewoon, in de media, via internet. Zowat alles wordt getoond, en soms op een heel expliciete manier in beeld gebracht. Het soort foto's waarbij oorlogsfotografen foto's blijven maken terwijl iemand gedood wordt in plaats van de camera te laten vallen en te proberen de weinige hulp die je kan bieden toch maar te bieden. Zie jij voor jezelf een duidelijke grens waar je niet over gaat?

Het is niet gemakkelijk om dat zomaar te bepalen, maar ik voel persoonlijk steeds minder voor (de veelheid aan) zeer expliciete beelden. Ik heb ook het gevoel dat zulke voorbeelden van sensatie veel op redacties en 'de markt' die daar zoegegd om vraagt gecreëerd wordt. Ik heb

zeker een grens en ben weinig en nog steeds minder geïnteresseerd om sensationele beelden in die zin te maken. Vooral ook omdat ik een degout krijg van de veelheid van foto's die op bepaalde momenten genomen wordt.

Zijn de harde beelden die we voorgeschoteld krijgen op vraag gemaakt? En ook op vraag van een publiek?

Daar ben ik wel van overtuigd. Het heeft veel met de markt van de media en de verkoop van beelden te maken. En sensatie verkoopt, zoveel is duidelijk. Als je nagaat bij bekende kranten of tijdschriften op welke koppen meest geklikt wordt via het internet dan zijn dat de meest sensationele koppen. Dat wordt ook allemaal gemeten. En zo zit je in een vicieuze cirkel, een publiek dat erom vraagt en media die daar op inpijken. Ik voel

mij als fotograaf niet geroepen om daaraan mee te doen en voel me in het algemeen minder geboeid om puur journalistiek werk te doen. Ik heb een jaar voor een krant gewerkt en ging daarvoor regelmatig naar persconferenties. Dat heeft dan weinig met sensatie te maken, maar meer met de horden fotografen die allemaal hetzelfde beeld moeten leveren, en waar ik toch moeite mee had. Want, wat zegt dat over mij?

En het pure commerciële circuit, de prachtige maar vaak gemanipuleerde en fake foto's, zegt dat jou wat?

Dat commerciële circuit is niet echt mijn terrein, maar als het gemanipuleerde héél duidelijk is kan ik voor het resultaat wel bewondering hebben, ook al zou ik het zelf nooit maken. Er worden heel mooie dingen gemaakt in de mode-, glamour- en reclamefotografie. Als het voor dat doeleinde is heb ik er totaal geen problemen mee. Een vriendin waar ik mee op school heb gezeten, werkt vooral binnen de reclamesector en als je ziet hoe bepaalde beelden geconstrueerd en in mekaar gezet worden in functie van een bepaalde boodschap die moeten worden gebracht, dat is echt heel knap. Maar het is niet echt mijn ding.

Niet dat ik iets tegen het commerciële heb, want ik moet tenslotte ook leven van mijn fotografie en doe dus ook commerciële opdrachten, maar van een andere aard. De fotoreportage die ik voor Caritas Vlaanderen gemaakt heb is een commerciële opdracht in die zin dat ik ervoor betaald word, maar het is inhoudelijk niet meteen van commerciële aard. Het ligt veel dichterbij mijn eigen werk. Ik vind het fijn een soort van evenwicht te hebben in wat ik doe en ook dingen te kunnen doen die me persoonlijk meer liggen, die meer waarde voor me hebben en waar het beeld echt iets vertelt.

We kunnen wel stellen dat visibiliteit vandaag erg belangrijk is, in de media, voor organisaties. Men moet je 'kennen', 'herkennen'. Wat is voor jou de kracht van een beeld? Wat kan een rake foto doen?

Heb je bijvoorbeeld tekst en beeld, dan kijken mensen altijd eerst naar het beeld. Beelden hebben, zeker vandaag de dag, een enorme kracht. Wij zijn omringd door beelden, door foto's. Beelden worden gebruikt om een bepaald imago uit te stralen. Mensen zijn omringd door beelden maar onderschatten er nog steeds de kracht van en doorzien de foto's ook weinig. Het is misschien een dom voorbeeld,

en ik ben dan wel vegetariër, maar bijvoorbeeld folders met foto's van vlees, hoe dat gefotografeerd wordt omdat men zou denken 'dat ziet er smakelijk uit'; terwijl het zover mogelijk wordt verwijderd van het idee waar vlees vandaan komt, maar dat mensen het beeld zien en denken: 'hé, wat ziet dat er lekker uit!' De kracht van een beeld, en vooral wat wij daar bij denken, is ongelooflijk sterk.

Tussen al het fake en sensationele, welke beelden raken mensen nog echt?

Moeilijk. Het is bewezen dat bijvoorbeeld beelden op televisie, harde beelden van oorlogsgeweld, mensen die neergeschoten worden, dat we daar al redelijk immuun voor geworden zijn. Welke beelden raken mensen nog? Ik denk dat het veel te maken heeft in hoeverre je voelt dat wat je ziet dichtbij je staat, en wélk gevoel je erbij hebt. Als het gaat over iets dat in je directe omgeving gebeurt, met mensen die je kent, dan zal dat je vlugger raken. Zelfs al zijn de dingen die daar gebeuren objectief

bekeken een pak minder erg zijn dan wat bijvoorbeeld in Irak gebeurt. Mensen kijken ook selectief. Mensen maken onderscheid in waar ze voor openstaan en waarvoor niet. Je komt per dag zoveel beelden tegen, dat kan je echt onmogelijk allemaal in je opnemen. Wij hebben een bepaald filter en bepaalde dingen dringen tot je door of laat je doordringen, en andere niet. Dat heeft veel te maken met je persoonlijkheid en omgeving, dingen die je aanbelangen of net niet, je omgeving.

Je maakt een fotoreportage over Doel en ook over een familie asielzoekers. Heb je een boodschap, wil je dingen aanklagen of in de kijker brengen?

Als ik het plan opvat om een fotoreportage over iets maken, moet het onderwerp mij om te beginnen op een of andere manier boeien. Die persoonlijke associatie wordt trouwens steeds belangrijker binnen mijn werk. Het fotograferen zelf wordt dan vaak een soort 'onderzoek' in verband met dat onderwerp. Hoe verhoud ik me ten opzichte van dat onderwerp en kan ik het persoonlijk vastleggen? In het geval van Doel speelde het feit dat het niet ver van mijn geboortedorp ligt een rol. Terwijl je met die reportage bezig bent, verschillende malen terugkeert, ontstaat op de duur een idee over dat onderwerp en groeit er een bepaalde benadering. Zo komt stilaan tot stand wat je naar voor wil brengen in die reportage. Ik denk niet dat ik echt zo'n activist of voorvechter ben. Ik ga er niet van uit dat ik met die foto's van Doel het slopen een halt kan toeroepen of dat de beelden van dat vluchtelingengezin die mensen echt zou kunnen vooruit helpen, maar sowieso geef ik het onderwerp een welbepaald gezicht en visibiliteit door het op een bepaalde manier te fotograferen. Daarnaast vond ik dat vluchtelingen vaak als een grote groep in beeld worden gebracht en niet zozeer als individu of als gezin, met wat ze gedurende de lange tijd dat ze hier zijn meemaken. Daar was ik heel benieuwd naar, vandaar dat ik voor mijn reeks

'Room 261012' over de Servische familie steeds terug ben gekeerd naar die mensen en die reeks heb gemaakt van hen in hun kamer, waar ze reeds een aantal jaar verblijven.

Wat Doel betreft was het in het begin niet helemaal duidelijk welke richting ik ermee uit wou. Dus ik ben er naartoe gegaan om wat af te tasten, en gaandeweg te zien hoe ik die benadering wilde uitzetten. Ik vond het een interessant gegeven omdat het een lokaal gegeven is – een klein dorp in België – maar tegelijkertijd iets vertelt over dingen die wereldwijd aan de orde zijn. Een dorp dat moet verdwijnen voor de haven, voor sociaal-economische belangen. In het begin heb ik de dingen vrij direct in beeld gebracht, heel reportage-achtig. Maar omdat er ook toen al zoveel fotografen rondliepen – van GSM, kleine compact camera, tot spiegelreflex, tegenwoordig is iedereen fotograaf – ben ik mij beginnen afvragen wat ik daar als fotograaf nog aan kon toevoegen. Vandaar dat ik het een meer persoonlijke inbreng heb gegeven door me toe te spitsen op enkele portretten van jongeren en anderzijds die locatiebeelden, om het verhaal indirect te brengen, meer op een metaforische wijze dan als journalistiek verslag.

Je hebt voor de reportage die je voor ons gemaakt hebt een aantal dagen in zorgvoorzieningen allerhande rondgelopen, van ziekenhuis, dagcentrum voor gehandicapten, bijzondere jeugdzorg, psychiatrie, tot ouderenzorg. Kende je de sector of heeft het jouw visie op de sector veranderd?

Ik vond het zeer dankbaar om te doen. Ook omdat ik ervan uit een bijzondere positie naartoe ging. De meeste mensen die met zorg te maken hebben zijn patiënt, of zijn daar

werkzaam. Mijn kennis van de zorgsector was zeer beperkt. Vorig jaar is mijn opa overleden en dan heb ik daar wel een aantal maanden mee te maken gehad, maar dat was zeer

eenzijdig. Dit was een buitenkans. Ik kwam in de voorziening aan, werd geïntroduceerd en ik kwam bij manier van spreken direct tot in het hart van het ziekenhuis.

Ik herinner me bijvoorbeeld een voorval van toen ik in een ziekenhuis op de afdeling kwam waar ze scans maken. Je hebt daar de plaats waar de scan wordt gemaakt, waar de apparatuur staat, en achter de schermen heb je de mensen

In hoever is authenticiteit voor jou belangrijk?

Vooraf binnen een reeks als deze die ik voor Caritas heb gemaakt is dat erg belangrijk en kun je rond dat gegeven veel doen. Zo heb ik redelijk wat beelden gemaakt waar- in je op zich misschien niet zoveel ziet, maar waar er wel

Kijk naar het vogeltje en lach.

Daar heb ik een verschrikkelijke hekel aan, en dat heb ik binnen deze reportage dan ook echt niet gedaan. Het is wel gebeurt dat de verzorgers vanuit die logica denken, maar dat hoeft voor mij niet. Als die glimlach natuurlijk tot stand komt of er is een spontane omhelzing, dat zijn mooie momenten. Dat is écht en dat zegt iets.

Je bent nu al enkele jaren met fotowerk bezig. Vooruitkijkend, zijn er dingen waarvan je denkt: dat zou ik nog willen doen, daar wil ik uitkomen?

Ik ben in 2003 afgestudeerd en heb de eerste jaren, naast het opzetten van mijn eigen fotografische activiteiten, vooral voor het Fotomuseum in Antwerpen gewerkt als projectmanager, voornamelijk als organisator van tentoonstellingen. Wat heel leerrijk was. Een anderhalf à twee jaar geleden heb ik me de vraag gesteld welke kant ik op wilde. Vanuit het Fotomuseum werd de vraag steeds groter om bepaalde taken op te nemen en binnen mijn eigen fotografie, zowel commercieel als mijn eigen projecten, was er ook de vraag om verder uit te bouwen, dus moest ik op een bepaald moment een keuze maken. Ik heb mijn activiteiten bij het Fotomuseum dan stop gezet en sinds het laatste anderhalf jaar probeer ik me meer op mijn eigen werk toe te leggen. De bedoeling is om dat in de komende tien jaar meer te kunnen uitbouwen en daarin vooruit te komen. Ik doe momenteel ook commerciële jobs om dat persoonlijke werk mogelijk te maken. Vooral voor evenementenbureaus, communicatiebureaus; dingen die ik ook heel graag doe.

Daarnaast, ongeveer fifty-fifty, probeer ik aan eigen projecten te besteden, toe te werken naar tentoonstellingen, werk in te sturen voor wedstrijden, deel te nemen aan exposities. Het is ook de bedoeling om dat in de komende jaren nog op een ander niveau te krijgen. Een opdracht uitvoeren is

die resultaten bekijken op computerschermen. Men had een hersenscan genomen. De patiënt was er op dat moment al niet meer, maar op het scherm zag je die enorme zwarte vlek waar die patiënt een tumor had. De realiteit van mensen die met die dingen geconfronteerd worden. Het raakt je wel dat je die dingen meemaakt. Vanuit die unieke positie heb ik veel dingen gezien. En dat is niet altijd rozengeur en maneschijn.

emotie spreekt uit wat in beeld is gebracht. Voor een dergelijke reportage vind ik dat veel interessanter dan een beeld te creëren dat opgezet is en waar je voelt dat het ergens niet klopt of echt is.

Wat dat betreft is die authenticiteit erg belangrijk. En het was soms ook heel mooi om te zien. Bijvoorbeeld bij een van de Jokakampen. In het gewone dagelijks leven, zoals wij dat kennen, is een aanraking iets waar de meeste mensen voorzichtig mee zijn. Daar is dat veel opener en spontaner. Dat voel je echt.

eigenlijk nog heel wat gemakkelijker dan met eigen werk bezig zijn. De opdracht die ik voor Caritas Vlaanderen heb gedaan is zeer dankbaar, omdat het heel dicht bij mijn interesses aansluit. De manier waarop, met de introducties, ik werd daar ontvangen en kreeg bijna een VIP-behandeling. Dat was geweldig. Bij een eigen project moet je je afvragen: wat wil ik in beeld brengen, en hoe wil ik dat in beeld brengen? Is het voor een boek, of voor een tentoonstelling? En dan moet je nog alle juiste contacten leggen en alles regelen. Daar komt heel wat bij kijken. Ook veel dingen die je op school niet leert. Gelukkig heb ik door mijn werk bij het Fotomuseum wel een aantal contacten opgebouwd.

Momenteel is Doel nog een project waar ik mee bezig ben. Ik zou ook ooit iets rond Brussel willen doen – waar ik nu intussen 10 jaar woon. Ik heb reeds enkele beelden die een uitgangspunt zouden kunnen zijn voor het project. Ze zetten niet zo'n heel positief beeld van Brussel neer. Toen ik hier kwam vond ik het een grijze stad, en eigenlijk is dat beeld in die 10 jaar niet veel veranderd. Het gaat om beelden van locaties, maar ook portretten van mensen. Ergens geeft de stad mij een beetje een gevoel van leegte, al die kantoormensen die hier passeren. Maar dat moet nog wat vorm krijgen. Ik zie wel waar het uitkomt.

Interview: Regine De Bruycker.

Isabelle Pateer

www.otherweyes.com

info@otherweyes.com